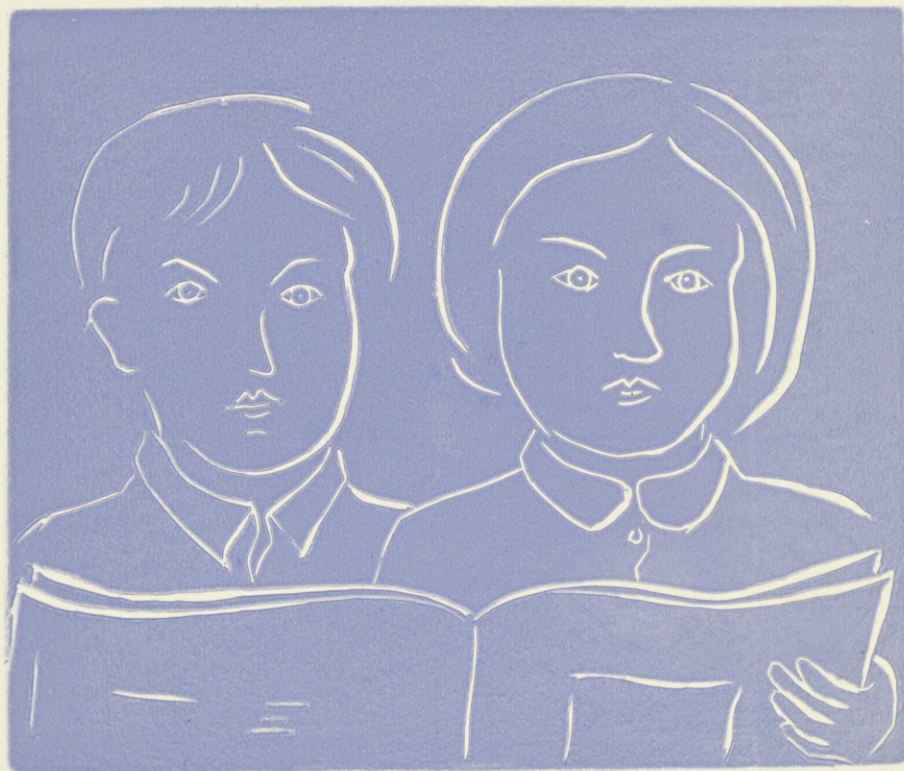

LETO II. - 1960-61

2

8. FEBRUAR 1961

NAJDIHOJCA

IZ HAJDINE

Naslovno stran ilustriral Ivan Lampret 7. a razred

IZDAJATA LITERARNI IN LIKOVNI KROŽEK OSNOVNE ŠOLE
V HAJDINI

TO ŠTEVILKO IZDAJAMO V POČASTITEV
kulturnega praznika Slovencev

8. FEBRUARJA 1961

IZ VEKA V VEK,
IZ RODA V ROD
KRVI GRE TEK,
DUH IŠČE POT ...

Oton Župančič

S- 8830 - J

Živa zgodovina

Ob 15-letnici ustanovitve Društva vojnih invalidov je prišel k nam v šolo njen predsednik tovariš Ernest Jamar. On je nameščenelec v Tovarni glinice in aluminija v Kidričevem.

Zbral nas je okrog sebe in nam začel pripovedovati, kaj je vse doživel v veliki domovinski vojni, ki je trajala od leta 1941 do leta 1945. Pripovedoval nam je tako zanimivo, da smo ga res zelo radi poslušali. Kar dih nam je zastajal, ko nam je govoril o surovem napadu podivjanih Nemcev na Beograd ter o zverinskem mučenju Beograjčanov, kar je tovariš Jamar vse sam videl.

Vsi smo bili navdušeni, ko je potem začel pripovedovati, kako so nastajale prve partizanske borbene edinice, ki jih je tovariš Tito tesno povezal v politično organizacijo Komunistične partije, ki je takrat edina stala na strani mučenega ljudstva. Od takrat dalje se na naših tleh noben fašist ni mogel več brezskrbno in brez strahu sprehajati in se šopiriti po tuji zemlji. Iz vsakega gozda, iz vsakega grma in vogala je oprezovala partizanska puška...

Tovariš Jamar je bil v prvih partizanskih vrstah ter se požrtvovalno boril. Bil je težko ranjen in je moral prestatí hude bolečine. Dolgo časa je moral ležati v bolnici. Pripovedoval nam je tudi take neljubi dogodke, ki ga je doživel:

Ko so ga težko ranjenega ponoči peljali na kmečkem vozu v bolnico, se je za svojo glavo bolj bal, kot takrat, ko se je še s puško v roki boril proti fašistični zverini. Ker je izgubil že mnogo krvi, je skoro brez moči ležal na trdem vozu, ki se je na slabi cesti zelo tresel in povzročal še hujše bolečine. Pod glavo mu je bolničarka porinila snop slame, da bi imel vsaj glavo na mehkem. Lačen partizanski konj, ki je stopal tik za tem vozom, je začel vlačiti slamo izpod glave ranjenega partizana. Tovariš Jamar pravi, da ni bilo ravno prijetno poslušati škrtanje zob, ki je prihajalo iz konjskega gobca. S strahom je čakal, kedaj bo prišla na vrsto njegova glava... Tovariš Jamar in tudi mi vsi smo se smejali, četudi je bil to žalosten dogodek.

Za prizadevno in prijateljsko pripovedovanje smo tovarišu Ernestu Jamarju hvaležni in mu iz vsega srca želimo, da bi še dolgo let živel v sreči in zadovoljstvu v naši lepi socialistični domovini, za katero se je boril in prelival svojo kri.

Teko nam mlada leta...

*Kakor Drave živi valovi
leta mladosti teko naokoli.
Brezskrbni, lepi srečni čas,
prehitro odšel boš, zapustil nas.*

*Še nam cvete cvet mladosti,
leta smeha in radosti.
Cvet uvel bo in umrl,
grad otroški se podrl...*

*Lep spomin nam bo ostal
z mladimi dnevi in paš in krav...
Radi bomo šli na delo
veliko, težko, a — veselo.*

Teko mi mlada leta...

Mladost je biser, dragulj našega življenja. Neprecenljive vrednosti je, ker daje vsakemu človeku priložnost, da se v mladih letih z vztrajnostjo in močno voljo dokoplje do čim boljšega življenja — ko bo odrasel.

Čim več se kdo v mladosti nauči, tem boljši bo kruhek, ki ga bo potem jedel celo dolgo življenje. Zato se mnogi pametni mladinci in mladinke sedaj v naših šolskih letih trudijo, da bi si nabrali kar največ cekinov, ki jih naši učitelji med poukom radodarno sipajo med nas. Pametni učenci jih pridno pobirajo in jih skrbno devajo v svoje žepe — glave. Z njimi v našem bodočem življenju ne bomo koristili le sebi, ampak tudi naši socialistični skupnosti.

Lenuhi, slabi učenci pa nikoli ne pomislijo, da se v naših mladih letih pripravljamo za življenje. Taki učenci učiteljeve besede — dragocene zlatnike teptajo v blato, hodijo po njih, in se ne zavedajo, da hodijo po svojem lastnem bodočem življenju.

Kakor pri živalih in rastlinah, tako velja zakon o naravnem izboru ali selekciji tudi v našem življenju. Take ljudi, ki so svoja mlada leta pametno izkoristili in se dosti naučili, take ljudi potem

življenje samo odbere za važne in odgovorne višje službe v naši ljudski skupnosti.

Tudi pregovor pravi, da vsakdo kuje svojo bodočnost sam. Kovati pa moramo začeti naše življenje, našo bodočnost že v mladih letih!

Ni pa dovolj, če bi kak mladinec mislil, da je za življenje potrebno le znanje. Naša dolžnost je, da si poleg znanja že v mladosti pridobimo tudi lepe lastnosti srca. V slogi moramo živeti z vsemi našimi sosedi, pa tudi z vsemi drugimi ljudmi ter jim pomagati, če le moremo. Naš odnos do vseh držaljanov mora biti dober. Posebno pa moramo spoštovati in ljubiti našo domovino in vse tiste tovariše žive in mrtve, ki so nam jo priborili.

V naši socialistični domovini ne tehtajo le znanje, ampak z njim vred tudi vrline srca — karakter ljudi. Tega ne smemo nikdar pozabiti in se moramo bogaliti tudi v tej smeri. To večkrat slišimo v šoli od naših učiteljev, pa tudi doma od naših staršev.

— PUSTNI ČAS, TI ČAS PRESNETI... —

Vinko Širovnik 8. razred

Ilustriral: Viktor Gojkovič 7. a razred
Vinko Širovnik 8. razred

KURENT, KURENT...!

Kurentovanje je tudi tu v Hajdini tostran Ptuja star običaj in je zato v pustnih dneh pri nas zelo veselo. Za to veselje pa poskrbimo tu v Hajdini le mi otroci. Oblečemo se v orače, »Mice«, pokače, piceke, »ruse« in kurente ter uganjamo svoje šale.

Prava kurentova »republika« pa je pravzaprav onstran Ptuja, na Ptujskem polju. Glavno mesto te republike so Markovci. Le tam so doma pravi, veliki kurenti, ki so znani daleč po svetu. Že večkrat so jih tam filmali in smo jih potem videli tudi v kinu.

Ptujsko zgodovinsko društvo bo tudi letos pripravilo v mestu veliko kurentovo revijo. Na ta način hoče ohraniti zelo stare pustne običaje, ki so povsod drugod že izginiti in so ljudje nanje pozabili.

Že dolgo pred napovedano uro skoro ne moreš več dobiti mesta na trgu. Ptujčani, pa tudi ljudje iz okoliških krajev stoje na pločnikih, na stopnišču pred občinsko hišo in celo na ograji pred

kavarno ter čakajo na pustni sprevod. V tem sprevodu so različne pustne skupine peš, pa tudi na konjih in vozovih. Najlepše pustne šeme pa so seveda markovški kurenti. To pa niso otroci, ampak odrasli fantje. Oblečeni so v dolge ovčje kožuhe, ki jih opašejo z verigami. Na njih vise kravji zvonci, pa tudi lepi pisani robčki, ki so jih kurenti dobili od deklet. Res so strašnil! Posebno se jih boje mali otroci, pa tudi ženske. Kurenti jih namreč radi pobožajo s svojimi ježevkami. To so dobre pol metra dolgi batli, ki imajo spodnji konec obit z ježevo kožo.

Gorje tistim, ki bi kurenta zmerjeli ali pa kako drugače dražili! Najbolj pa se vsak kurent razjezi, če mu kdo reče:

»Hora zanič, hora zanič!«

Potem je pač treba hitro pokazati pete . . .

Nada Senekovič 7. a razred

Ilustriral Stanko Vogrinc 6. a razred

NA PUSTNO NEDELJO

Kmalu po Novem letu se otroci začno pripravljati na vesele pustne praznike. Na pustno nedeljo imajo otroci največje veselje, ker je že star običaj, da »gredo v orače«. Od samih skrbi že vse noči ne morejo spati. V nedeljo zjutraj se zberejo na dvorišču, kjer

imajo pripravljen majhen lesen plug, ki ga krasi mala jelka z rdečimi in belimi trakovi. Štirje »konji«, ki vlečejo plug so oblečeni v bele srajce, na glavi pa nosijo papirnate čake, od katerih vise pisani trakci vseh barv. Kurent je ves kosmat in strašen; v roki drži ježevko, na glavi pa ima nekako perjanico, ki je narejena iz puranovih peres. Zobe ima iz ližola in zato izgleda tako strašen, da se ga otroci zares boje. Važna oseba v tej pustni družini je še »Mica«, ki nosi v rokah veliko košaro. Zbira jajčka, krape in klobase. Tako pripravljena se začne zanimiva in lepa skupinica pustnih šem pomikati proti vasi. Med potjo veselo vriskajo, da se razlega daleč naokrog.

Ko pridejo na dvorišče, zaorjejo v polkrogu in kurent naseje po dvorišču pleva. Pri tem pa prerokuje, da bo to seme bogato obrodilo. Pokač zapoka z bičem, »Mica« pa pravi: »Za debelo repo, za debelo repo!« Gospodinja ji položi v košaro jajčka in orači veselo nadaljujejo pot do naslednjega soseda.

Mnogokrat se zgodi, da gospodinja ne odpre vežnih vrat in se raje skrrije. Tedaj ji »Mica« zagrozi: »Letos vam kokoši nič ne bodo nesle...!«

Orači hodijo po vasi le na pustno nedeljo. Tu in tam se pokažejo še na pustni ponedeljek, dočim jih na sam pust ni več videti.

Pustni običaj »orači« nas najbolj spominja, da je pust tisti čas, ko se zima začne počasi poslavljeti, v deželo pa bo zopet prišla pomlad.

Pisava brez črk

Ali se vam ne zdi naslov nekoliko čuden? Pisava, pa brez črk! Pa vendar jo lahko vsak prebere. Seveda se piše ta pisava samo po snegu. Sedaj ste pa najbrže že uganili, kakšna pisava je to.

Po mleko hodim daleč izven vasi. Pot me vodi skozi gozd in čez polje. Pozimi je zame tak sprehod po lepi naravi pravi užitek in je tudi zelo zanimiv. Bela snežna ploskev je kar preprežena z odtisi nog najrazličnejših gozdnih živali. Največ je v gozdu zajčjih sledov — zajčkovih črk. Zadnji in sprednji nogi premražen zajček stisne drugo k drugi, pa jih stegne in v dolgih skokih premeri gozd. Izgleda kot bi imel le dve nogi — prav takšni so tudi njegovi sledovi.

Čisto drugače piše po snegu lisica. Zvitorepka je zelo bahava — pa recite, če tudi njena pisava ni prav takšna. Če se premakne le za svojo dolžino, so za njo v lepi ravni vrsti že kar štrlje sledovi. Malo še pomete z repom po snegu in njen podpis je že tu.

Vrana obupajoče kraka in sede v sneg z razprostrtimi peruti. S kremplji napravi nekaj ostrih potez, pa tudi s peruti zafrlota po snegu. S kljunom napravi še piko na i. To napravi seveda tudi na koncu svojega stavka.

Na uboge srne pa bi skoraj pozabil! Kolikokrat pišejo po snegu, da bi se jih kdo spomnil in jim prinesel hrane. Odtise njihovih vitkih nog takoj spoznam, ker so zelo značilne.

No, sedaj pa sem vam razvozlal pisavo brez črk.

Tisti učenci, ki so v šoli pri čitanju bolj slabi, bi gotovo znali čisto gladko prečitati pisavo naših gozdnih živali in ptic. Ko bodo enkrat pozneje morda lovci, jim bo ta pisava brez črk zelo zanimiva in radi jo bodo brali.

Medrazredno tekmovanje v štednji, h kateri so nas v I. številki »Najdihojce« pozvali pionirji 7. b. razreda smo ob polletju zaključili.

Pionirji in mladinci smo v I. polletju naštedili 59068 din.

Največ denarja so imeli v svojem razrednem hranilniku pionirji 5. b. razreda. Prihranili so si 9355 din.

Žasluzijo si pohvalo in prehodno zastavico. Ob koncu leta jo iz srca privoščimo 7. b. razredu ...!

Hranilniški odsek PO

Desmica vznikla iz srca
nesrečnega Janeza Cvekarja
iz razreda osmega

„Cveki“

(Desmica za polletje 1960-1961)

»CVEKI«! Zakaj tudi po vas ne pride smrt?
Učenec premnog' zaradi vas je potrt.
Odkar mu učitelj je cvek zapisal,
se fantič pod nosom za petko je obrisal . . .

Sedaj pa toži in milo se joka,
da šolski mucki že srcece poka.

Grda enka, — gnusni cvek
najraj' bi pognal te v beg!

Čakaj, cvek, pokažem ti,
kak' se iz tebe naredi
v drugi leta polovici
trebuš lep, kot pri petici . . .

Enke nočem več imet',
na tvojem mestu v novem let'
zdaj bo — PET.

Naši učitelji so imeli ob lanskem I. polletju v svojih redovalnicah 158 nezadostnih ocen ali kakor vsi učenci pravimo — »cvekov«.

Naši učitelji so se v letošnjem I. polletju nekoliko popravili, saj imajo letos 17 »cvekov« manj kot lani, a jih je vseeno še 141. Če nameravajo vsako leto »črtati« le 17 »cvekov«, bomo na naši šoli zadnjega »cvekarja« pokopali šele čez 10 let. Tako smo izračunali.

Naši učitelji naj končajo to »desetletko« nekoliko pred rokom, takole do konca šolskega leta 1960-61 . . . !

To je 21. januarja 1961 soglasno sklenil

kolektiv učencev 6. a razreda

Zajček in snežak

Snežaka deca naredila, —
za nos korenček zataknila,
korenček dolg in pa rdeč
za zajčka kaj vabljiva reč.

Iz gozda zajček pridrvi,
že pred snežakom obstoji.
Na trebuh koj se mu povzrne
in nos izdirati začne. . .

To pa sneženi mož opazi
in zajčka z brezovko oplazi
prek šibkih, revnih, suhih pleč,
da zajček skoro bil bi preč.

»O, ti surova snežna mrha!
Naj jugec koj ti nos odkrha!
Želodčka nisi se usmilil,
me k hudi lakoti prisilil!

In res zapihal veter z juga.
To za snežaka prava tuga . . .
Močno solžiti se začne
in nos odpade sam od se.

Iz gozda skoči zajček —
pritepenček
in brez strahu poje zdaj —
nos, korenček.

DVE VESELI S KOLIN

Maks Kajzersberger 7. a razred

Ilustriral Ivan Klep 6. a razred

MERA ZA KLOBASE

Včeraj smo doma kolnili. Zaklali smo debelega prasiča. Popoldne je mama prala pri studencu črevesa, mesar pa je v kuhinji mešal kašo za klobase. Otroci smo stali okrog njega in ga opazovali pri delu. Mesar nas je vprašal: »Kdo najraje je klobase?« Seveda sem se kot prvi oglasil jaz. Mesar mi je nato rekel: »Pojdi brž k sosedovim po mero za klobase, drugače jih ne morem začeti delati!« Nič nisem pomislil, ampak sem ga takoj ubogal in tekkel na vso moč. Ko sem pri sosedu povedal, kaj želim, so se mi začeli vsi sosedomi na glas smejati. Jaz pa še vedno nisem vedel, kaj ta smeh pomeni; zato mi je bilo zelo nerodno. Sosed je potem šel v klet in mi izročil steklenico najboljšega vina češ, da je to mera za klobase. Ko me je mesar zagledal in videl v moji roki steklenico, je bil zelo vesel. Z mesarjem vred so se mi smejali tudi vsi do-

mači. Na dan domačega praznika je že tako, da smo vsi dobre volje in se vsi radi pošalimo.

Jaz pa sem bil na tistem le nekoliko jezen in sem si mislil: »Mene že nikoli ne boste več pošiljali po mero za klobase . . . !« Premišljeval sem, kako bi se vsaj malo maščeval, ko so me tako grdo potegnili.

Klobase so bile narejene in naložene v velikih skledah. Ata jih je kar sproti zašpilil. Zadnja klobasa je bila posebno velika in debela.

»Ta bo pa moja! Saj sem jaz prinesel mero za klobase!«, sem skoraj zakričal, in že sem jo držal v roki. Zopet so se vsi zakrohotali, ata pa mi reče: »Naj pa bo, si boš z njo vsaj nekoliko potolažil svojo jezo!«

Stekel sem s klobaso v kuhinjo in se še pred mamo postavil: »Vidiš, ta je pa moja, moja, da veš! Zdaj vidim, da le nisem zastonj nosil mero od sosedovih . . . !«

Mama se mi je nasmejala in mi tiho rekla na uho: »Ta je bila namenjena mesarju, veš!«

Marija Melličar 7. b razred

ŠE ENA VESELA S KOLIN

Mesarji so povsod znani kot veseli in šaljivi ljudje. Radi se sami smejejo in tudi druge hitro spravijo v smeh.

Naš veseli mesar, pa tudi vsi drugi odrasli ljudje se po obilnem kosilu nekoliko napijejo, kar jim jezike še bolj razveže.

Ko so se pogovarjali o raznih običajih, ki jih imajo ljudje ob kolinah drugod, se je mesar zresnil in rekel:

»V Prlekiji pa nese mesar od vsake koline domov ne le največjo klobaso, ampak celo glavo . . . !«

Oče je bil malo v zadregi in mu je odgovoril:

»Ja, ja, to je pač v Prlekiji. Tu na polju pa te navade ni!«

Mati pa je kar naravnost rekla:

»Kaj pa naj potem na pustni torek dam v lonec . . . ?«

Vsi smo bili za par trenutkov bolj tihi, pa se je zopet oglasil mesar prav resno:

»Se čudite, kaj? Kaj pa mislite, kaj bi rekla moja žena, če bi prišel s kolin s počeno ali pa le s polovično glavo domov . . . ?«

Veselemu mesarju smo se od srca nasmejali — in vsi so zopet dvignili polne kozarce . . .

Ptički tožijo . . .

*Vse je belo:
polje, cesta, vas.
Sneg pa pada,
burja piha,
zebe nas.*

*Ptičke lačne
smo in žejne,
nič krmilnic ni.
S fračo deček
in pa s kamni
nas gosti . . .*

Branko Furek 8. razred

Trpki spomini

V šoli še kar dobro uspevam in nimam nič posebnih težav. Tudi med sošolci se prav dobro počutim, ker so z menoj dobri.

Če se pa ozrem po mojih spominih, postanem zelo žalosten. Imel sem namreč zelo dobro babico in res ljubega dedka. Oba sem imel zelo, zelo rad. Zato sem bil hudo potrtn in žalosten, ko mi je najprej umrla moja babica, potem pa še dragi dedek. Nikdar ne bom pozabil, kako bridko mi je bilo pri srcu, ko sem se moral od njih za vedno posloviti.

Ko sem hodil še v Staršah v 4. razred pa me je zadela največja nesreča. Okrogla žaga mi je na desni roki odrezala štiri prste, poškodovala pa še palec. V prvem trenutku bolečine niti čutil nisem. Bile pa so pozneje zelo hude. Sedaj v roki nimam nič več bolečin — ostal pa mi je boleč in trpek spomin na to mojo največjo nesrečo, ki je ne bom mogel pozabiti, dokler me ne bo zasula lopata.

Prvič sem nastopila

Že od prvega šolskega leta dalje sem si želela, da bi tudi jaz deklamirala na odru. Ta želja se mi je izpolnila šele letos v 4. razredu. Tri deklince smo pri novoletni proslavi deklamirale pesmico Janeza Menarta »Ob novoletni jelki«.

Že ves dan sem bila zelo nestrpna. Bala sem se, da bo tovarišica učiteljica pozabila svečke doma. Vsa srečna sem bila, ko je prišla v dvorano in vzela raznobarvne svečke iz torbice.

Pri deklamiranju sem se tako vživela v pesmico, da se mi je kar zdelo, kako bije polnoč in kako se pričinja novo leto.

Da bi bila naša točka čim lepša, smo med deklamiranjem prižigale raznobarvne svečke na lepo okrašeni jelki.

Rdeče svečko smo prižgale zato,

»da dobroti vedno bi bila med nami!«

Bele svečko pa zato,

»da med nami ne postal bi kdo sirota!«

In še modro svečko,

»da na svetu ne bilo bi vojn v tem letu!«

Moje novoletne želje

Gledal sem skozi okno in sem bil žalosten...

»Le zakaj tako dolgo ni snega?«, sem se vprašal. »Lahko bi se smučal, tako pa...«, in sem se moral zadovoljiti le z mislimi in s spominl.

Ko sem zopet pogledal po sobi, mi je pogled obvisel na koledarju.

»O, že 26. smo, — le pet dni še in leto 1960 se bo poslovilo; prestol časa pa bo zasedlo leto 1961.«

Ker nisem imel drugega dela, sem začel razmišljati, kakšno novoletno darilo bi me najbolj razveselilo. V mislih sem videl veliko rumeno žogo, nove smuči in toplo bundo. To pa so le moje majhne osebne želje.

Ker mnogokrat preglejujem časopis, poslušam pa tudi predavanja in novice iz radia in se tudi v šoli pogovarjamo o vseh dogodkih v svetu, se mi je v srcu oglasila še ena velika želja, ki pa se menda ne bo mogla lahko uresničiti.

Želim, da bi otroci v Kongu in v vseh deželah, ki še niso svobodne, dočakali novo leto v svobodi, da bi mali črnčki hodili v šolo skupno s svojimi sošolci belčki, — da bi napetost v svetu popustila in da bi ohranili svetovni mir!

Velike so moje želje, — kaj? Ali se bodo izpolnile? Do novega leta najbrž ne, — nekoč pa prav gotovo.

Take so bile moje novoletne želje.

Pa se je iz kuhinje oglasila mama:

»Tona, — ali se nimaš kaj učiti?«

»Ah, mama, pušti me, — premišljujem.«

»O čem pa premišljuješ?«, je vprašala mama.

»Veš — imam veliko željo.«

»Kaj pa si tako silno želiš?«

»Želim, da bi vsi ljudje na svetu dočakali prihodnje Novo leto v miru, veselju, sreči — svobodni!«

Milica Selinšek 7. a razred

Ustanovili smo PHS

Šolo obiskujem v Hajdini, stanujem pa v Kidričem v bloku št. 7.

Nečistoča okrog bloka, prepir in pretepi med otroki, metanje kamenja v šipe, prislanjanje koles ob hišne zidove, pa tudi slabo obnašanje otrok je privedlo predsednika hišnega sveta tovariša Jožeta Hliša do tega, da je sklical vse otroke, ki stanujejo v našem bloku in že hodijo v šolo — na sestanek.

Na tem sestanku smo sklenili, da ustanovimo PHS (Pionirski hišni svet). V odbor smo izvolili predsednika, blagajnika in dva odbornika. Vsi člani PHS imajo iste pravice in iste dolžnosti. Zaradi funkcije ne more biti nikdo oproščen kateregakoli dela.

Vsak član PHS je dolžan, da skrbi za red in čistočo okrog bloka. Odstraniti mora odvržen papir ali ogrizek, ki ga najde v veži, na hodniku ali stopnišču. V letnem času bomo skrbeli za cvetlične grede, ki jih bomo takoj spomladi napravili okoli bloka. Skrbno bomo pazili posebno na šipe. V okna bomo zataknili lepenke z opozorilom: Ne naslanjaj kolesa na šipel Kazen — 10 — din — PHS. Pripravljali bomo tudi majhne hišne prireditve ob večjih državnih praznikih. Ustanovili bomo še dramski in šahovski krožek. Tudi se ne bomo nikdar prepirali in pretepali, temveč bomo drug drugemu pomagali in živel v slogi.

Ko so naši starši videli, kako koristne naloge smo si zadali, so začeli dajati v našo blagajno prostovoljne prispevke. Ta denar bomo uporabili za skupne izlete, ki jih bomo organizirali za vse člane pionirskega hišnega sveta. Napravili smo že dva taka izleta, Ogladali smo si dve naši zdravilišči in to Rogaško Slatino in Slatino Radence. Na obeh izletih je bilo zelo lepo.

Naše starše smo zelo razveselili tudi z našo hišno novoletno proslavo, ki nam je kar dobro uspela.

Našo pionirsko hišno dvorano smo si uredili kar v kleti. Tovarš Jože Hliša nam je pri tem delu pridno svetoval in nam pomagal urediti majhen oderček.

Sedaj kujemo načrte in se že vadimo za proslavo kulturnega praznika Slovencev, ki ga bomo obhajali na dan 112. obletnice Prešernove smrti — 8. februarja.

Gerečnik Nada 7. a razred

Na tujem...

Težko smo se poslovili od Smodekove Katice, naše sošolke, ko smo ji zadnjič stisnili roko. Katica je bila pridna, mirna in dobra učenka ter se s svojimi sošolkami in sošolci ni nikdar prepirala. Vsi smo jo imeli radi, posebno pa jaz in Zorica, ker smo sedele vse tri v isti klopi.

Hudo smo jo pogrešali posebno prve dneve po njenem odhodu. Njeno mesto v razredu je ostalo prazno. Zato sem se večkrat spomnila na njo tudi med poukom in si mislila: »Ali bodo imeli našo Katico tudi tuji otroci tako radi, kot smo jo imeli mi?«

Minil je že skoro ves mesec od Katičinega odhoda, ko je prišlo njeno obširno pismo iz daljnje dežele. Lepo nam je opisala svojo dolgo potovanje, ki je trajalo pet dni. Njenega pisma smo bili vsi zelo veseli.

Da boste vi pionirji iz drugih razredov zvedeli, kaj Katica sedaj misli in čuti, ko je tako daleč od svoje domovine, prepisujem nekaj stavkov iz njenega zanimivega, lepega, a otožnega pisma:

»Tu ne čujem več slovenske besede ne v šoli, ne na cesti. Le doma se še pogovarjamo slovensko, da ne bom pozabila materinega jezika. Vesela sem in toplo mi je pri srcu, kadar slišim iz našega radioaparata lepo domačo pesem . . .

Kako rada se spominjam veselih uric, ki sem jih preživela med sošolkami in prijateljicami v Hajdini, mojem rojstnem kraju! Takrat mi je še vedno hudo. Pa kaj si čem pomagati! Spadamo pač vsa družina skupaj in tako mora biti, da živimo tudi mi otroci poleg staršev, ki za nas skrbijo.«

Katica na koncu svojega pisma obljublja, da se bo zopet vrnila, če ne za vedno, pa vsaj na kratek obisk — in da se tega že sedaj zelo veseli.

Da — saj se tudi lastovičke rade vračajo v domače gnezdo, čeprav je strnjeno pod nizko slamnato streho . . .

Marija Rogač 6. a razred

Imate kaj za nas?

Ilustriral
Viktor Gojkovič 7. a razred

Vsak dan obišče hajdinsko šolo naš zvesti pismonoša tovariš Mirko. Že od daleč ga spoznamo, ko prihaja s svojo veliko poštno torbo. Vedno je vesel in dobre volje.

Včasih ga prestrežemo kar na šolskem dvorišču, če pride med glavnim odmorom. Takrat se od vseh strani sliši: »Imate kaj

Naš PO in šolski odbor LMS sta prav uspešno izvedla nabiralno akcijo za male Alžirce, katerih domovina se v hudem trpljenju prav sedaj osvobaja tujih nasilnih kolonialistov.

Zbrali smo prav lep znesek 14271 din in ga z veseljem in ponosom oddali na pošti.

Največji znesek je zbral 8. razred. Tako je tudi prav!

za nas?« »Pa za nas?« »Pa za mene?«. Pismonoša vsakemu rade volje ustreže. Ko potrka na vrata šolske pisarne, že odpira svojo torbo in prijazno izroča pošto za našo šolo: razne časopise, knjige, dopise in drugo. Zelo se razveselimo, če je med to pošto tudi kaj za nas otroke. Tako smo bili veseli pred novoletnimi prazniki, ko so nam poslali novoletne čestitke naši znani in priljubljeni slovenski pisatelji tovariši Tone Seliškar, Oskar Hudales, France Filipič in France Bevk. To nam je v čast in ponos. Seveda smo jim mi že prej poslali novoletna pisma in jim želeli še mnogo, mnogo zdravih in srečnih let. Prav tako smo bili ponosni in veseli pismene čestitke predsednika našega šolskega odbora tovariša Maksa Kampla. Tudi on nam je želel čimveč lepih uspehov v šoli.

Mnogo ljudi razveseljuje pismonoša s svojim prihodom. Včasih pa je tudi tako, da mora komu izročiti žalostno novico. Toda njegova služba je že taka, da mora ljudem izročiti vse, kar pride s pošto.

Ko bi znala pisma govoriti...! Kakšno bi bilo potem v torbi našega pismonoše...? Gotovo bi hotelo vsako pismo pripovedovati od kot je prišlo, koliko dni je že na poti in kaj je na tej poti vse videlo in doživelo na vlakcu, na avtobusu, morda celo v avtону. Potem bi bila pusta pot po zasneženih naših ravnih poljih tudi tovarišu pismonoši mnogo, mnogo krajša...

Obišče nas tovariš pismonoša prav vsak dan. Vedno ista je njegova pot. Včasih, zlasti ob slabem vremenu je tudi zelo težavna. Vedno jo redno prehodi, od hiše do hiše, ter vestno in skrbno opravlja svoje delo.

Katarina Daveo in Marija Turk 7. a razred

Složno s skupnimi močmi

Vaščani Gerečje vasi še niso nikoli s takim veseljem pričakovali Silvestrovega večera kot tokrat. Veselje je bilo tako veliko, ker so silvestrovali v lepi novi dvorani, ki so jo zgradili gasilci s skupno pomočjo vseh Gerečanov.

Na občnem zboru Prostovoljnega gasilskega društva Gerečja vas v januarju 1958 je bil na predlog tovariša predsednika Martina Drevenška sprejet sklep, da se pri starem gasilskem domu zgradi še nova velika dvorana.

Še v zimskih mesecih tistega leta so gasilci izvedli nabiralno akcijo na les, ki so jo izdatno in požrtvovalno podprli ne le naši domači gozdni posestniki, ampak celo taki iz sosednjih vasi.

Že v pomladanskih mesecih so Gerečani s prostovoljno delovno akcijo zgradili temelje in pripravili ostali gradbeni material. Vse leto so pridno delali in je bila tako do jeseni nova dvorana že pod streho. V minulem letu so bila opravljena še vsa ostala dela. Le s složnim delom jim je uspelo, da je bila dvorana za silvestrovanje že popolnoma pripravljena. Dekleta so dvorano tako lepo okrasila, da ni zaostajala niti za najlepšimi dvoranami v mestu. Razsvetljevale so jo raznobarvne lučke in so se nova tla kar bleščala. Seveda tla niso ostala dolgo lepa in bela ... V dvorani se je na silvestrovo zbrala skoro vsa naša vas, staro in mlado. Harmonikar je zelo vztrajno igral in kmalu so se po odru zavrteli parčki. Mladim plesalcem in plesalkam so pridno pomagale tudi mnoge gereške mamice in ateki. Tako je vsa Gerečja vas priplesala v mlado novo leto 1961. Vse je bilo dobre volje, — vsi so se veselili skupne delovne zmage.

Veliko navdušenje je med našimi vaščani tudi zato, ker so z novo dvorano pridobili prostor, v katerem se bomo lahko sestajali pri raznih sestankih in prireditvah. Vse to je bilo doslej v naši vasi nemogoče, ker nimamo niti gostilne niti kaknega drugega večjega prostora.

Sedaj bomo lahko tudi mi otroci v domači vasi prirejali razne igrice in proslave. Tako bomo tudi mi mladi poživili našo kulturno-prosvetno dejavnost na vasi.

Spomini na hajdinsko šolo

Ko se mi misli vračajo na hajdinsko šolo, se spominjam samih lepih in prijetnih dogodkov. Ne vem kako to. Ali res ni bilo nič težkih trenutkov, ali pa me spomin vara.

Prišla sem v novo okolje, med nove sošolce, med druge učitelje oziroma profesorje. V začetku je bilo vse tako tuje, mrko in neprijazno, toda vsemu sem se morala privaditi. Ne bom vam opisovala mojega novega življenja, niti težav na drugi šoli. To vas menda ne bi niti zanimalo.

Rada bi vam opisala svoje lepe spomine na hajdinsko šolo.

Spominjam se — povem po pravici — kako smo si vsi želeli, da bi čimprej končali obvezno šolanje, da bi čimprej zapustili domačo šolo. Mislili smo, da bo drugje lepše in boljše, pa smo se vsi zmotili. Najboljše je bilo na domači šoli!

Res, da je včasih prišlo do prepиров med učenkami, ki pa so na posredovanje tovarišice razredne učiteljice hitro ponehali.

Kako dobro se še spominjam matematičnih šolskih nalog! Pred nalogo je bilo v razredu tako razburjenje, kot če bi vsuli v razred panj razdraženih os . . . No, ko smo potem začeli nalogo pisati, so vse te ose kar same od sebe izginile iz razreda. To je bilo res sladko razburjenje, ki ga imam v najlepšem spominu.

Bitka na življenje in smrt pa je v razredu nastala ob redovalnih konferencah. Vsakdo je hotel imeti in doseči čim boljšo oceno. Smo se pa tudi zelo pridno učili.

Kako lepo je bilo, ko smo se v odmorih zbirali na hodniku ali na dvorišču, se smejali, peli a včasih na vso moč prepisovali domače naloge . . .

Ko bi vsaj še eno leto lahko sedela v hajdinskih klopeh!

Vem, da se to ne bo več zgodilo. Življenje nas pač vleče svojo pot in se je treba tej naravni sili tudi pokoriti.

Marija Lenart, I. razred gimnazije Ptui

SNEG

Alenka in Zdenka Košir
učenci 3. oz. 6. razreda osnovne šole
na Topolu pri Medvodah

*Snegec je zunaj
tukaj pri nas.
Ni ga ob morju,
ni mrzel tam čas.*

*Ptičice lačne letijo prek hiše,
burja ledena za njimi jo briše.
Zajček pa pod grmom joka,
ker od mraza vse že poka.*

*Zapadel že je prvi sneg, —
mali zajček ves je bled.
Steziica ozka te pelje do hiše,
preplašeni zajček pa v gozd jo pobriše.*

Otroci na pečeh sedijo
in pridno pravljice bero.
Najlepšo pa povestico
o dedku Mrazu že vedo . . .

Pripis: *Visoka Katarina!*
Res daleč si — Hajdina . . .

A kaj — daljava . . . ?
Srce je mera prava!

Delj, ko oko ti seže
ljubo, toplo nas veže . . .

Pripis so napisali nekdanji učenci ljubeznive in dobre učiteljice tovarišice Silve Košir.

Prav živo, radi in s hvaležnostjo se spominjamo Vas in Vaših prijaznih hčerkic Lenčice in Zdenke. Njuno pesmico objavljamo z velikim veseljem. »Najdihojca« naj Vam ponese naše najlepše pozdrave tja gor na Topol med katarinske hribe.

Vaši bivši učenci, ki smo letos že v 8. razredu:
Zupanič Marija, Gornik Metka, Murko Štefka, Šijanec Maks, Emeršič Stanko

Pred nekaj leti sem obiskoval osnovno šolo v Hajdini. Prav dobro se še spominjam prvega šolskega dne, ko sem nameril svoje korake po lepi asfaltni cesti in plašno vstopil v veliko šolsko poslopje. V začetku sem se težko privadil življenju v šoli. Čez nekaj časa mi je šola postala bolj prijazna in začel sem se z veseljem učiti. Kmalu sem se ji tako privadil, da je postala moj drugi dom, ki sem ga imel rad. Učitelji in učiteljice so postali moji drugi starši, ki so me vzgajali. Dali so mi mnogo znanja, brez katerega ne bi mogel nadaljevati učenja na Kmetijski srednji šoli.

Znanje je najlepši dar, ki sem ga dobil na tej šoli. Zato sem hvaležen spoštovanim učiteljem in učiteljicam, ki so se z nami vedno trudili ter so večkrat žrtvovali kakšno prosto urico, ki so jo preživali poleg nas pri učenju. Toda niso nas samo učili; dajali so nam tudi mnogo lepih in koristnih nasvetov, ki nam že, ali pa nam še bodo v življenju zelo koristili. Naučili so nas tudi lepega vedenja.

Na Kmetijski srednji šoli se večkrat spomnim na hajdinsko šolo in obujam spomine na lepe čase, ki sem jih tam preživel.

Moja želja je, da bi se še kedaj vrnil na hajdinsko šolo, seveda ne več kot učenec, ampak kot strokovni učitelj in bi nudil učencem znanje, ki si ga bom pridobil na KSS v Mariboru.

Franc Golob, dijak II. letnika SKŠ

Predsednik uredniškega odbora

Hinko Selinšek 8. razred

Naše delo v uredniškem odboru

Literarni krožek je tudi letos začel pridno delati, saj je za Dan republike že izdal prvo številko našega šolskega literarnega lista.

Ta krožek ima tudi svoj uredniški odbor, ki izbira, popravlja in urejuje vse prispevke pionirjev naše šole. Letos izdajamo naš šolski list že drugo leto, ker zelo radi delamo v našem krožku. V tem šolskem letu smo imeli že šest delovnih sej, dočim se h kratkim uredniškim sestankom zbiramo skoro sleherni dan. Odbor ima tudi svojega tajnika in blagajnika.

Pri naših sejah se pogovarjamo o prispevkih naših tovarišev, jih pregledujemo, večkrat tudi kaj popravimo in se nazadnje skupaj odločimo katere sestavke bomo objavili. Najraje objavljamo dobre opise resničnih doživetij v šoli, doma v njihovih družinah in vaseh, pa tudi domišljjske sestavke. Nekateri naši dopisniki pa se s svojimi peresi v duhu podajajo tudi v daljnje dežele in putujejo celo v vesolje — brez raket . . . Drugi zopet ostajajo raje doma in opisujejo le svoje misli. Tem pravimo, da so »filozofi«, — prejšnjim pa, da so »fantasti«. Objavljamo pa tudi lepe, gladke pesmice, ki jih zložijo bistri pionirji.

Ker je delo v našem uredniškem odboru že zelo podobno delu odraslih državljanov v njihovih naprednih društvih in organizacijah in imajo vse te tudi svoje pečate, smo se na predzadnji seji odločili, da si odbor nabavi svoj žig. Na šoli smo napravili načrt zanj, ga naročili in ga res kmalu prejeli. Ko smo ga pokazali našim pionirjem in mladincem po razredih, so bili zanj zelo navdušeni. Vsak je hotel imeti odlis tega pečata v svoj zvezek za slovenščino.

Ker je bilo treba plačati za pečat precej denarja, ter da ne bi s tem izdatkom obremenili naše blagajne, smo sklenili, da bomo izvedli posebno zbiralno akcijo. Te akcije nam ni bilo treba izvesti v vseh razredih. Že v le nekaj razredih smo zbrali toliko denarja,

da je bil račun za pečat plačan in še smo lahko majhen znesek viška knjižili kot izredni dohodek v našo blagajniško knjigo. Vsakemu, ki je za zbirko žrtvoval četudi le prav majhen znesek, smo odtisnili pečat v njegov zvezek in vsi smo bili zadovoljni . . .

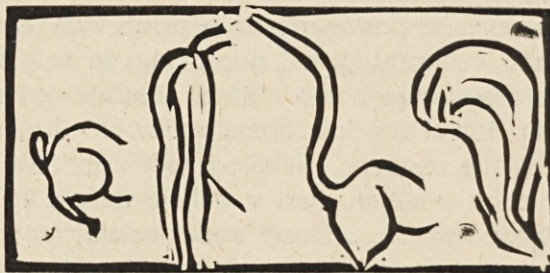
Le glejte, kako lep je!
Z veseljem ga bomo
odslej odtisnili na naše
dopise, kot to delajo
uradi, organizacije in
društva

»NAJDIHOJCA IZ HAJDINE«
HAJDINA
OBLOPTUJ

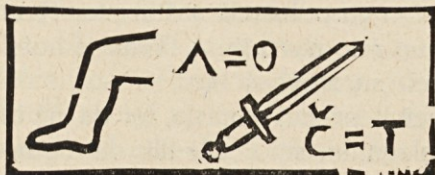
Tudi pri tej zbirni akciji smo se prepričali, da lahko s složno skupno voljo dosežemo marsikaj, — tudi to, kar bi posameznik celo ob največjih naporih ne mogel.

PTIČKE SPOZNAMO DO PERJU, PO REPKIH PA . . . ?

Narisala Nada Petkovič 7. a razred

Rebusa je sestavil in narisal
Hinko Selinšek 8. razred

Sportna panoga

Gorovje v Aziji

DRAGI PIONIRJI IN MLADINCI,
KI VAS ŽULIJO »CVEKI«!

Ko smo v mapi vašega uredniškega odbora zagledali »cvekarško« pesmico, pa še podlistek »Naši učitelji«, je naša nevolja, ki jo prav tako, kot pri vas, povzročajo »cveki«, kar precej oplahnila.

Da, prav izdatno se je zmanjšala!

Kako da se ne bi!

Saj je nad vse razveseljiva trdna odločitev cvekarja-pesnika, da bo v »drugi leta polovici« odločno pretrgal prijateljstvo s »cveki«. Ta njegov sklep je tem bolj pomemben, ker je govoril gotovoda v imenu vseh svojih »sotrpinov«.

Če boste »možje besede«, potem bomo z vašo, le z vašo pomočjo — tudi v naše največje veselje »desetletko« res mogli predčasno zaključiti kakor je soglasno sklenil kolektiv učencev 6. a razreda.

Kako ponosni bomo učitelji na hajdinsko mladino!

Res lepe in prijetne počitnice se torej cbetajo letos tebi, draga mladina

in nam,

VAŠIM UČITELJEM

Domoznanski oddelek

371

NAJDIHOJCA

1960/1961

373.3(497.12 Hajdina)

0208832,2

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

COBISS ◦